

Jan Paweł II

Papież młodości,
Świadek Chrystusa,
Apostoł Bożego Miłosierdzia

Autor: Julia Tkaczyszyn

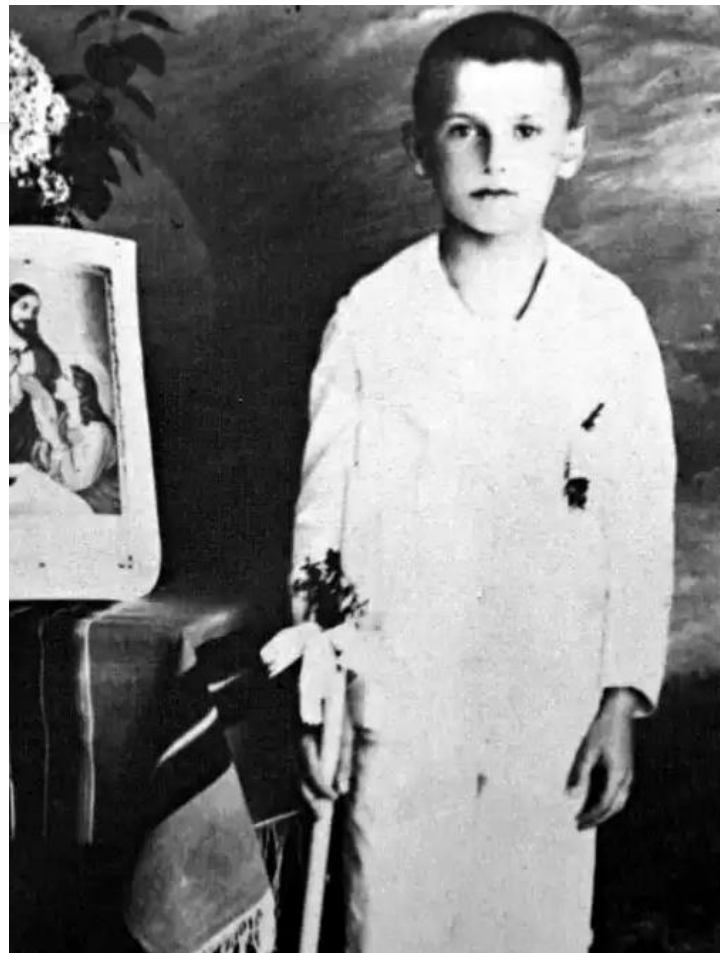

Karol Wojtyła, urzędnik administracji wojskowej ożenił się z Emilią Kaczorowską. W 1914r. osiem lat po urodzeniu pierwszego syna, Edmunda, urodziła córeczkę, Olgę, która niebawem zmarła. Mimo bólu i cierpienia życie toczyło się dalej, aby niebawem wynagrodzić to, co zostało przedwcześnie zabrane. Szczęściem i radością dla Emilii stał się jej drugi syn, Karol Józef, który przyszedł na świat ok. godziny siedemnastej 18 maja 1920 r.

Karol Józef został ochrzczony 20 czerwca 1920 r. w pobliskim kościele pw. Ofiarowania Najświętszej Maryi Panny przez kapelana wojskowego ks. Franciszka Żaka.

I Komunię Świętą przyjął w dniu 25 maja 1929, a sakramentu bierzmowania 3 maja 1938 udzielił mu abp Adam Stefan Sapieha, na bierzmowaniu wybrał imię Hubert. Miesiąc przed I Komunią zmarła jego matka. Od tej pory zajmował się nim ojciec - dbał o dobre wychowanie, naukę, patriotyzm i rozwój duchowy syna, który codziennie uczestniczył we Mszy Świętej. W Gimnazjum Męskim w Wadowicach dołączył do koła teatralnego, gdzie poznawał poezję i teatr. Kiedy miał 12 lat zmarł jego brat w wyniku zarażenia się szkarlatyną od swoich pacjentów.

14 maja 1938 zakończył naukę w gimnazjum, otrzymując świadectwo maturalne z oceną celującą.

Karol Wojtyła wybrał studia polonistyczne na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Ukończył tylko pierwszy rok. 6 listopada 1939 r. Niemcy zlikwidowali Uniwersytet wywożąc jego profesorów do obozu koncentracyjnego w Sachsenhausen.

Wojna odebrała Karolowi możliwość kontynuowania studiów, zaczął więc w 1940 pracować jako pracownik fizyczny w zakładach chemicznych Solvay. Jesienią 1941 wraz z przyjaciółmi założył Teatr Rapsodyczny. Rozstanie z teatrem nastąpiło nagle w 1942, gdy postanowił studiować teologię i wstąpił do tajnego Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Krakowie.

Dla Karola Wojtyły był to okres rozwoju literackiego. W marcu 1946 powstał między innymi, poemat Pieśń o Bogu ukrytym, o charakterze wizyjnym i mistycznym, nawiązujący twórczo do św. Jana od Krzyża. Tworzył poezję metafizyczną.

Święcenie kapłańskie otrzymał z rąk kardynała Adama Stefana Sapiehy 1 listopada 1946 roku w Kaplicy Domu Arcybiskupów Krakowskich. 2 listopada jako neoprezbiter odprawił mszę prymicyjną w krypcie św. Leonarda w katedrze na Wawelu. Zaraz po święceniach wyjechał na dalsze studia do Rzymu, gdzie w ciągu dwóch lat napisał pracę doktorską na temat *Zagadnienie wiary u św. Jana od Krzyża*, którą obronił 19 czerwca 1948 na Wydziale Teologicznym Papieskiego Uniwersytetu Angelicum.

W lipcu 1948 Karol Wojtyła został skierowany do pracy w parafii Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Niegowici, gdzie spełniał zadania wikariusza i katechety. Wolny czas starał się spędzać z młodzieżą na łonie natury.

W sierpniu 1949 został przeniesiony do parafii św. Floriana w Krakowie. Tam założył mieszany chorał gregoriański. Wyprawiał się na wycieczki z młodzieżą. Aby zmylić ówczesną milicję, zdejmował podczas nich sutannę i pozwolił, by nazywano go „wujkiem”.

W 1951, po śmierci kardynała Adama Sapiehy, Karol Wojtyła został skierowany na urlop w celu ukończenia pracy habilitacyjnej. Dużo uwagi poświęcał także pracy publicystycznej, pisał eseje filozoficzne i szkice. Często publikował w krakowskich periodykach katolickich: miesięczniku „Znak” i „Tygodniku Powszechnym”. W związku z habilitacją podjął systematyczne studia nad myślą etyczną fenomenologa Maxa Schelera, którego pisma czytał w oryginale.

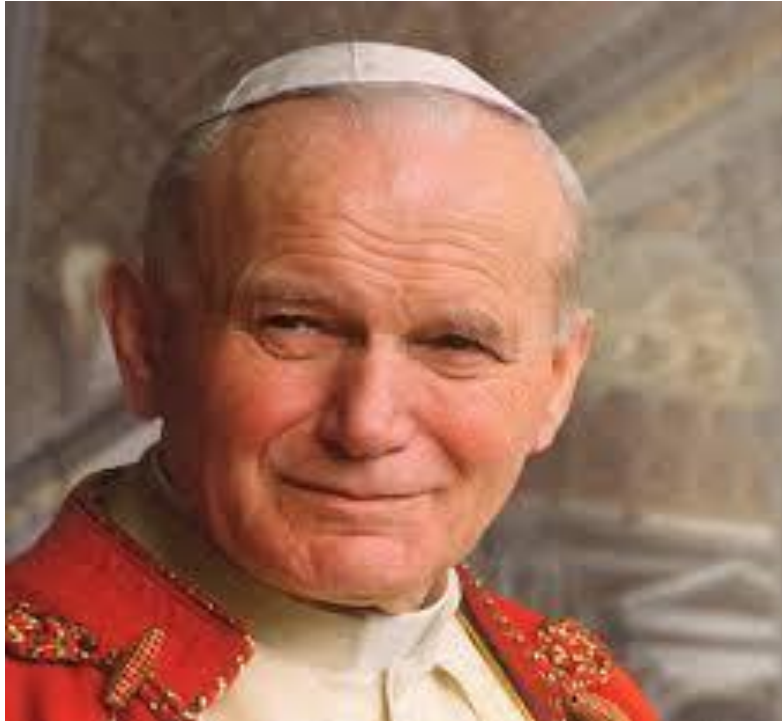
W 1962 **został krajowym duszpasterzem** środowisk twórczych i inteligencji. Na okres biskupstwa Karola Wojtyły przypadły także obrady II soboru watykańskiego, w których aktywnie uczestniczył. Już w tym okresie bardzo dużo czasu poświęcał na podróże zagraniczne w celach ewangelizacyjnych i religijnych.

13 stycznia 1964, półtora roku po śmierci swego poprzednika, arcybiskupa Eugeniusza Baziaka, Karol Wojtyła **został prekonizowany arcybiskupem metropolitą krakowskim.** Ingres odbył się w katedrze wawelskiej w dniu 8 marca 1964.

Podczas konsystorza z 26 czerwca 1967 został **nominowany kardynałem**. 28 czerwca 1967 otrzymał w Kaplicy Sykstyńskiej od papieża Pawła VI czerwony biret, a jego kościołem tytularnym stał się kościół św. Cezarego z Afryki.

Karol Wojtyła przez wiele lat był zaangażowany w sprawy Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Jagiellońskiego, który decyzją Rady Ministrów w 1954 przestał być częścią Uniwersytetu. Kardynał Wojtyła zwracał uwagę na tę kwestię kierując listy do duchownych i członków archidiecezji oraz spotykał się z uczonymi, m.in. z Adamem Vetulanim, profesorem UJ. Vetulani jeszcze pod koniec lat 50. pomagał Wojtyłe przy jego pracy nad Dekretem Gracjana i był dla niego autorytetem.

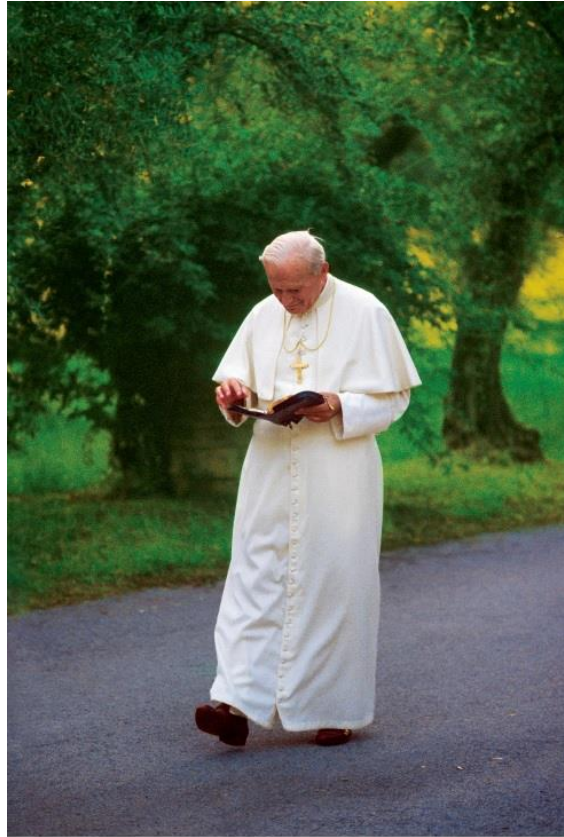
Stał się znanym poza Polską autorytetem. Był, obok prymasa Polski kardynała **Stefana Wyszyńskiego**, najważniejszą postacią Episkopatu Polski. Z „prymasem Tysiąclecia” (bo tak go nazywał) ściśle współpracował, okazując szacunek dla jego doświadczenia i mądrości. Jako kardynał odbywał podróże zagraniczne, zapraszany także przez środowiska uniwersyteckie. Wiosną 1976 papież Paweł VI zaprosił go do Watykanu, by w dniach 7-13 marca głosił tam rekolekcje wielkopostne (wydane później w publikacji książkowej).

16 października 1978 na zwołanym po śmierci Jana Pawła I drugim konklawe w ósmym głosowaniu kard. Karol Wojtyła został wybrany na papieża i **przybrał imię Jana Pawła II**. Według szacunków jego kandydaturę poparło 103 kardynałów na 111 głosujących. Wynik wyboru ogłoszono o godzinie 18:44. Formalna inauguracja pontyfikatu miała miejsce w trakcie mszy św. na placu św. Piotra 22 października 1978.

Głównym wykładnikiem pontyfikatu **Karola Wojtyły** były pielgrzymki. Z tego też powodu został on wkrótce potem nazwany: „papież-pielgrzym”. Swoją pierwszą podróż apostolską odbył w styczniu 1979 do Meksyku (gdzie stworzył Konferencję Biskupów Ameryki Łacińskiej) i do kilku państw Ameryki Łacińskiej. Pokreślił tam również, że politycy krajów w większości katolickich, przy okazji sprawowania władzy powinni pamiętać o prawach człowieka, wolności religijnej i godności ludzkiej.

Podróże Apostolskie Jana Pawła II są jednym z najważniejszych wyróżników Jego pontyfikatu. W całej historii Kościoła nie zdarzyły się tak liczne pielgrzymki papieża. Odbył w sumie 104 pielgrzymki, a najczęściej odwiedzanym przez niego krajem była jego ojczyzna - Polska, którą odwiedził 9razy.

Podczas podróży zagranicznych **Jan Paweł II** odwiedził 130 krajów i ok. 900 miejscowości. Niektóre kraje odwiedził kilkakrotnie m. in. Polskę, Francję, USA, Meksyk, Hiszpanię, czy Portugalie. Pierwszą zagraniczną pielgrzymką Jana Pawła II była podróż na Dominikanę, do Meksyku i na Bahama w styczniu 1979 r. Ostatnią zaś pielgrzymka do Lourdes 15 - 16 VIII 2004 r.

Większość swoich apostolskich podróży, pielgrzymek wiary, rozpoczął od słów:

„Przybywam jako Papież - Pielgrzym”.

Każda pielgrzymka Jana Pawła II oprócz szczególnych motywów, na przykład takich jak jubileuszowe obchody, beatyfikacje, kanonizacje, czy Światowe Dni Młodzieży, zawsze miała na celu spotkanie z wiernymi Kościoła lokalnego oraz umocnienie braci w wierze.

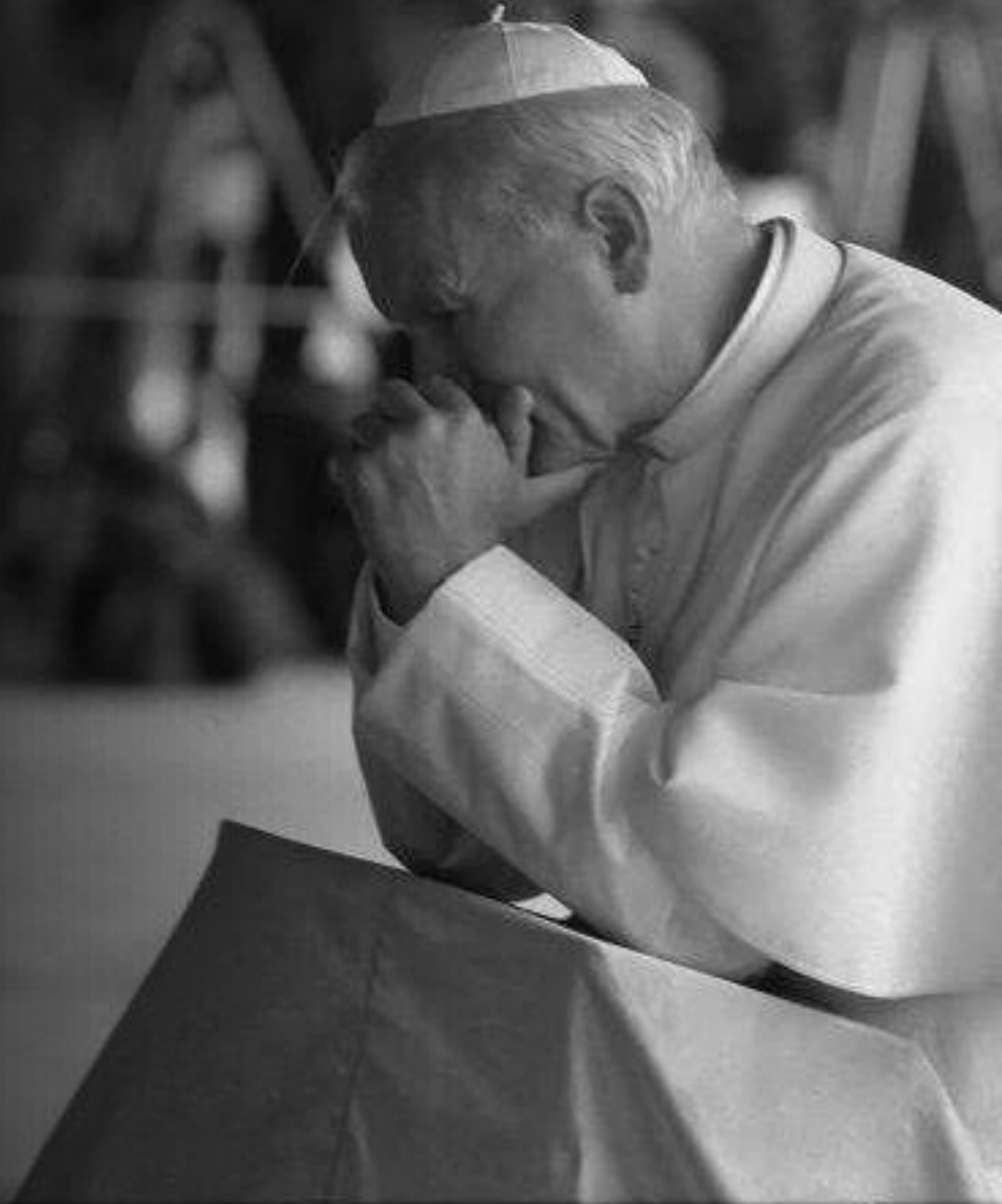
Był inicjatorem i patronem Światowych Dni

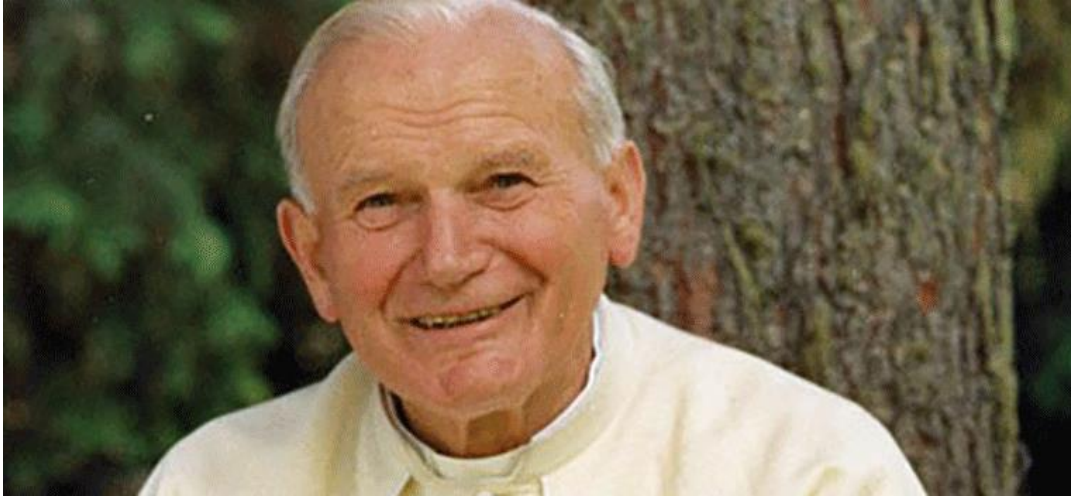
Młodzieży trwania pontyfikatu (1978-2005) św. Jan Paweł II szczególną troską otaczał młodych. Geneza Światowych Dni Młodzieży sięga Niedzieli Palmowej roku 1984, kiedy odbył się Nadzwyczajny Jubileusz Odkupienia. Tydzień później, 22 kwietnia, Jan Paweł II przekazał młodzieży Krzyż Roku Świętego, który do dziś jest symbolem ŚDM.

Oficjalnie datę 20 grudnia 1985 uznaje się za dzień ustanowienia **Świątowych Dni Młodzieży**.

Wtedy właśnie Jan Paweł II na spotkaniu opłatkowym wyraził pragnienie, by Świątowe Dni Młodzieży odbywały się regularnie co roku w Niedzielę Palmową jako spotkanie diecezjalne, a co dwa lub trzy lata w wyznaczonym przez niego miejscu jako spotkanie międzynarodowe.

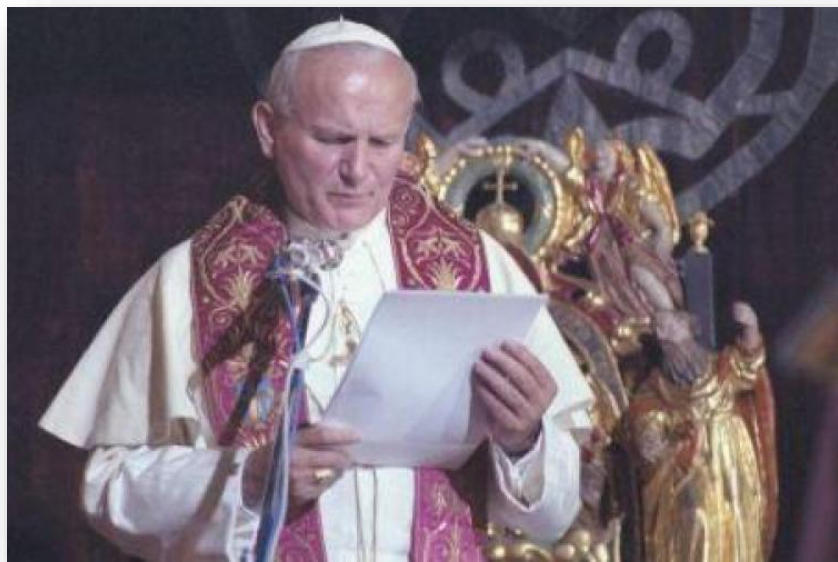

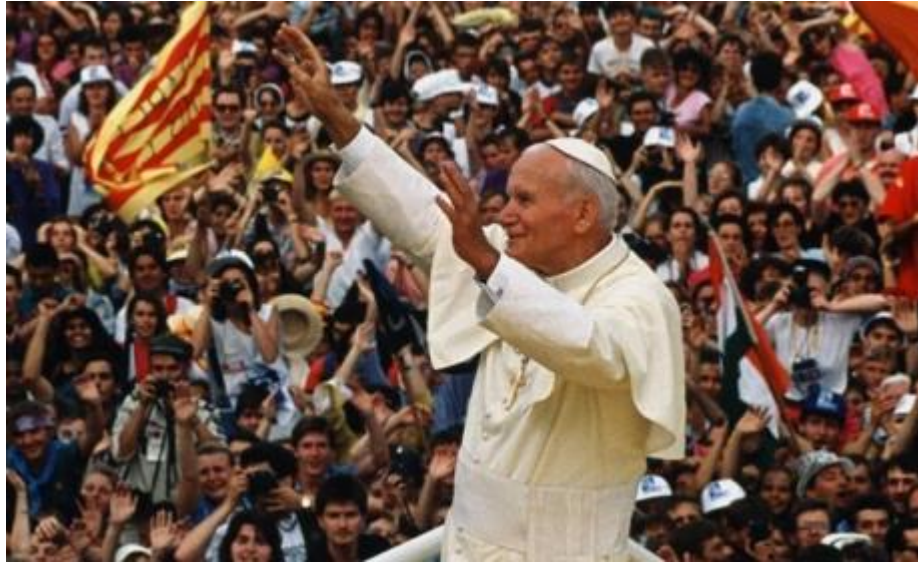
Karol od dziecka był zaznajamiany przez ojca z literaturą polską. Edukacja szkolna pozwoliła mu poznać i rozsmakować się w narodowej literaturze klasycznej i literaturze światowej. Jako gimnazjalista grał w *Antygonie*, *Balladynie*, *Nie-boskiej komedii*. Jednak niepowtarzalny sposób deklamowania poezji czy innych tekstów przekazał mu Mieczysław Kotlarczyk.

Wiele czasu poświęcił budowie jedności pomiędzy Kościołami chrześcijańskimi. Sam podkreślał także wagę ekumenizmu w swoim pontyfikacie, m.in. w encyklice *Redemptor hominis*: nigdy nie przestanę tego podkreślać i będę popierał każdy wysiłek podejmowany w tym kierunku na wszystkich płaszczyznach, w których spotkamy naszych braci chrześcijan.

Jan Paweł II wygłosił wiele przemówień i napisał dużą liczbę listów na temat stosunku chrześcijan do społeczności żydowskiej. Skupił się nie tylko na tragedii Holocaustu, ale również na aspektach teologicznych w relacjach między chrześcijaństwem a Narodem Wybranym, rozwijając i wprowadzając w praktykę myśl zaistniałą w dokumencie soborowym *Nostra aetate*. Zdaniem watykanistów, należy widzieć w tej papieskiej wrażliwości echa jego przeżyć sprzed II wojny światowej i zwłaszcza z czasów wojennych.

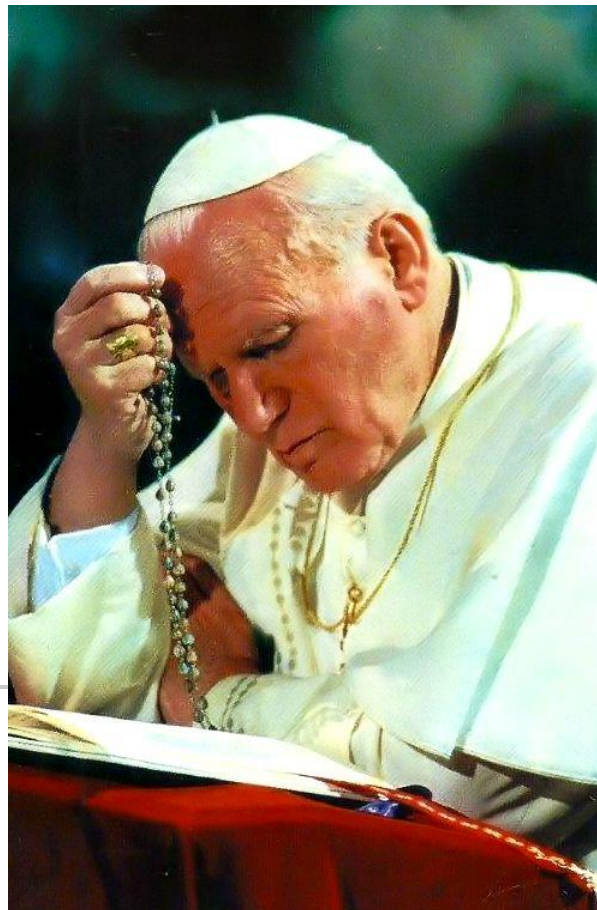

Jan Paweł II przez cały pontyfikat szukał zbliżenia z Kościołami protestanckimi i Cerkwią prawosławną. Pierwszymi wyrazami tych starań były jego pielgrzymki do Turcji w 1979, gdzie spotkał się z patriarchą ekumenicznym Konstantynopola, i do Wielkiej Brytanii w 1982, gdzie spotkał się z królową Elżbietą II.

Encykliki to najważniejsze i podstawowe dokumenty papieskie. **Jan Paweł II** pisał je po polsku, jednak oficjalny charakter miała zawsze wersja łacińska tekstu.

Wydał 14 adhortacji
apostolskich, ponad
40 listów apostolskich
oraz kilka Konstytucji
apostolskich.

Niektóre poglądy głoszone przez Jana Pawła II wywoływały i nadal wywołują wyraźną krytykę. Różne środowiska oceniały jego działalność z odmiennych, czasem przeciwstawnych perspektyw, dlatego krytyka ta nie była jednolita.

Za pontyfikatu Jana Pawła II, dzięki samemu papieżowi, nastąpiły ogromne zmiany w Watykanie, a także w postrzeganiu osoby papieża przez społeczność zarówno katolicką, jak i pozostałych chrześcijan oraz wyznawców innych religii.

W ostatnich latach pontyfikatu **Jan Paweł II** musiał ograniczyć swoją aktywność ze względu na stan zdrowia. Postępująca choroba Parkinsona oraz przebyte w latach 90. operacje znacznie nadszarpnęły zdrowie papieża i zmusiły do mniejszej ilości pielgrzymek, jednak mimo tego nie rozważał możliwości rezygnacji.

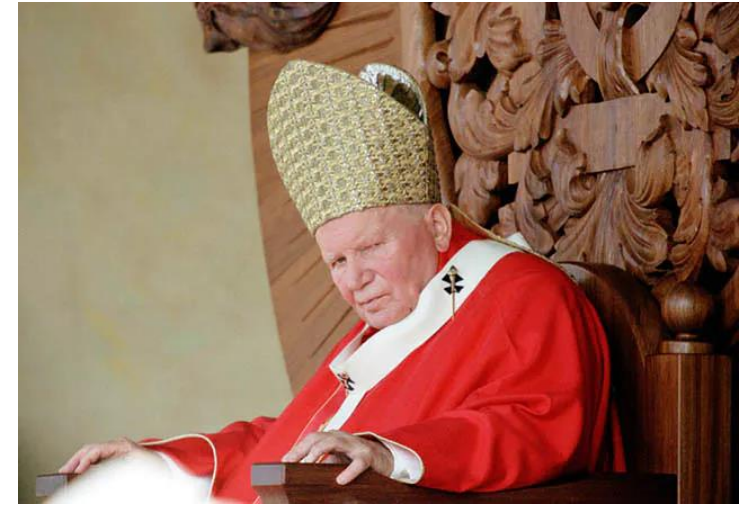
Od 2003 jego stan nie pozwolił mu już poruszać się w pozycji stojącej, więc pokazywał się publicznie wyłącznie siedząc.

Nagłe pogorszenie stanu zdrowia papieża rozpoczęło się 1 lutego 2005. Przez ostatnie dwa miesiące życia **Jan Paweł II** wiele dni spędził w szpitalu i nie udzielał się publicznie. Przeszedł grypę oraz zabieg tracheotomii, wykonany z powodu niewydolności oddechowej

Okolo godziny 15:30 bardzo słabym głosem papież powiedział: Pozwólcie mi iść do domu Ojca. O godzinie 19 wszedł w stan śpiączki, a monitor wykazał postępujący zanik funkcji życiowych. Osobisty lekarz papieski Renato Buzzonetti stwierdził **śmierć papieża Jana Pawła II** o godzinie 21:37 czasu miejscowego.

Pogrzeb Jana Pawła II

odbył się w Watykanie w piątek 8 kwietnia 2005, sześć dni po śmierci papieża. Pogrzeb był jednym z największych zgromadzeń chrześcijan w historii świata. Na ceremonię przybyło do Rzymu 2-4 milionów ludzi.

1 maja 2011 nastąpiła **beatyfikacja Jana Pawła II** podczas uroczystej Mszy Świętej na placu św. Piotra w Rzymie. Nabożeństwo prowadził papież Benedykt XVI, uroczystą mszę koncelebrowało kilka tysięcy kardynałów, arcybiskupów i biskupów z całego świata. Liczba wiernych uczestniczących w nabożeństwie jest szacowana na 1,5 mln osób, w tym trzysta tysięcy Polaków.

Kanonizacja Jana Pawła II – uroczystość religijna, która miała miejsce 27 kwietnia 2014 w Watykanie na Placu Świętego Piotra, podczas której dwaj błogosławieni papieże – Jan XXIII oraz Jan Paweł II – zostali ogłoszeni świętymi Kościoła katolickiego.

Bibliografia:

„Święty Ojciec” Arturo Mari

www.wikipedia.org

www.radiomaryja.pl

www.sekretariatfatimski.pl

www.bryk.pl

www.diecezja.pl

www.domjp2.pl

www.encyklopedia.pwn.pl

www.swjakub.pl

www.wiadomości.pl

www.obliczaludzi.com

www.fajnepodróże.pl

www.tvpinfo

www.opoka.pl